

POSTANOWIENIE

Dnia 24 stycznia 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Tadeusz Ereciński

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 stycznia 2008 r.
skargi K. R.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego z
dnia 12 grudnia 2006 r., sygn. akt I ACa (...)

wydanego w sprawie z powództwa (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w C.

przeciwko K. R.

o zapłatę,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Pozwana wносиła o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 12 grudnia 2006 r. i zarzucała naruszenie „art. 386 § 3 w zw. z art. 16 ust. 3 ust. 1” u.k.s.c. oraz art. 344 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). Wymaganie uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody polega na przedstawieniu wyodrębnionego wyводу przekonującego, że szkoda została wyrządzona oraz określającego czas jej powstania, postać i związek przyczynowy z wydaniem orzeczenia niezgodnego z prawem (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 141, z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC

2006, nr 1, poz. 16, z dnia 23 września 2005 r., III CNP 5/05, nie publ., z dnia 22 listopada 2005 r., I CNP 19/05, nie publ.). Skarżąca tego obowiązku nie spełniła. Wskazała jedynie, że wartość przedmiotu sporu wynosi 56 140 zł oraz podniosła, że wyrok Sądu Apelacyjnego przyczynił się do powstania znacznej szkody w jej majątku ze względu na fakt, że „zasądzenie w wyroku zaocznym przez Sąd Wojewódzki w P. kwoty w wysokości 102 918,88 zł wraz z ustawowymi odsetkami, które w dniu złożenia niniejszej skargi wynoszą 209 454,73 czyli stanowią ponad dwukrotność samej należności głównej”.

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać też m.in. wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Wymaganie to nie jest spełnione, jeżeli skarżący bez przeprowadzenia analizy prawnej w zakresie możliwości wzruszenia zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych ogranicza tę część skargi do stwierdzenia, że od zaskarżonego orzeczenia nie przysługuje skarga kasacyjna (por. postanowienia z dnia 17 sierpnia 2005 r., I CNP 5/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 17, z dnia 13 grudnia 2005 r., I CNP 28/05, nie publ., z dnia 16 grudnia 2005 r., I CNP 37/05, nie publ., z dnia 16 grudnia 2005 r., I CNP 32/05, nie publ., z dnia 18 stycznia 2006 r., III CNP 1/06, nie publ.). Skarga pozwanej również tego warunku nie spełnia; ograniczono się w niej tylko do stwierdzenia, że zaskarżony wyrok ze względu na gospodarczy charakter sprawy nie może być wzruszony w drodze innych środków prawnych.

Zgodnie z art. 424⁸ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy odrzuca na posiedzeniu niejawnym m.in. skargę niespełniającą wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.